

Sygn. akt: II AKz 717/14

II AKz 732/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mariusz Żak SA Piotr Mirek (spr.)

SA Michał Marzec

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko:

1. **P. G. (G.),**

2. **M. S. (S.)**

podejrzanych o popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażaleń obrońców podejrzanych

na postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 7 listopada 2014 roku, sygn. akt IV Kp 561/14 (V Ds. 89/13/Sp – Prok. Okręg. w Gliwicach) – dot. podejrzanego P. G. oraz

z dnia 7 listopada 2014 roku, sygn. akt IV Kp 564/14 (V Ds. 89/13/Sp – Prok. Okręg. w Gliwicach) – dot. podejrzanego M. S.

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 257 § 1 i 2 k.p.k., art. 266 § 1 i 2 k.p.k., art. 275 § 1, 2 i 4 k.p.k. oraz art. 277 § 1 k.p.k.

postanawia:

1) zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

a) uzupełnić je o zastrzeżenie, że zastosowany wobec podejrzanych:

- P. G., postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 lutego 2014 roku, sygn. akt III Kp 134/14,

- M. S., postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 marca 2014 roku, sygn. akt IX Kp 208/14

środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania ulegnie uchyleniu w razie wpłacenia przez podejrzanych poręczenia majątkowego w wysokości 500.000,00 zł (pięćset tysięcy złotych 00/100) w przypadku P. G. i 400.000,00 zł (czteryście tysięcy złotych 00/100) w przypadku M. S. w terminie do dnia 10 grudnia 2014 roku, na konto sum depozytowych Prokuratury Okręgowej w Gliwicach;

b) w razie uchylenia tymczasowego aresztowania oraz zastosowania poręczenia majątkowego zastosować wobec podejrzanych środki zapobiegawcze w postaci:

- dozoru Policji, zobowiązując do zgłaszania się dwa razy w tygodniu we właściwym dla miejsca zamieszkania komisariacie policji oraz zawiadamiania go o zamierzonym wyjeździe oraz o terminie powrotu,

- zakazu opuszczania kraju;

2) w pozostałej części zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2014 roku, w sprawie o sygn. akt IV Kp 561/14 i o sygn. akt IV Kp 564/14 Sąd Okręgowy w Gliwicach uwzględniając wniosek Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gliwicach i przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec:

1. wobec podejrzanego P. G., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 lutego 2014 roku, sygn. akt III Kp 134/14 do dnia 18 lutego 2015 roku;

2. wobec podejrzanego M. S., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 marca 2014 roku, sygn. akt IX Kp 208/14 do dnia 17 marca 2015 roku.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego P. G. - adw. M. W. zarzucił mu naruszenie:

1. art. 249 § 1 k.p.k. - poprzez bezzasadne przyjęcie, iż zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił przestępstwo;

2. art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. - poprzez bezzasadne przyjęcie, iż zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrywania się podejrzanego – zwłaszcza w świetle tego, że podejrzany posiada stały adres zamieszkania i miejsce pobytu w kraju oraz, iż w sposób nie budzący wątpliwości ustalono jego tożsamość;

3. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. - poprzez bezzasadne przyjęcie, iż zachodzi uzasadniona obawa, że podejrzany będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne wobec faktu, iż konkubina podejrzanego będącą współpodejrzaną w niniejszej sprawie przebywa cały czas na wolności, rodzina podejrzanego regularnie kontaktuje się z nim w trakcie widzeń, a więc kwestia ewentualnego matactwa czy też wpływania na zeznania innych osób jest całkowicie nieprawdopodobna;

4. art. 257 § 1 k.p.k. - poprzez bezzasadne przyjęcie, iż w niniejszej sprawie środkiem wyłącznie wskazanym jest tymczasowe aresztowanie i dla prawidłowości toku postępowania nie jest wystarczający inny środek zapobiegawczy, a nadto:

5. art. 259 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. - poprzez bezzasadne przyjęcie, iż stosowanie tymczasowego aresztowania nie pociąga dla życia i zdrowia podejrzanego poważnego niebezpieczeństwa, a przede wszystkim, iż dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania nie spowoduje wyjątkowo ciężkich skutków dla jego najbliższej rodziny wobec faktu, że prowadzona przez podejrzanego działalność gospodarcza musiała zostać całkowicie zaprzestana, podejrzany musiał zwolnić 7 pracowników, nadto nie jest w stanie spłacać kredytów hipotecznych oraz obrotowych zaciągniętych na prowadzenie tejże działalności, co w konsekwencji prowadzi do „bankructwa” podejrzanego i pozostawiania w niedostatku jego i jego rodzinę. Przede wszystkim zaś w trakcie pobytu podejrzanego w areszcie tymczasowym jego konkubina urodziła dziecko, stan zdrowia dziecka i konkubiny powoduje konieczność przebywania jej w szpitalu, wymaga ona opieki osoby trzeciej, a taką opiekę jest w stanie faktycznie zapewnić jej wyłącznie podejrzany.

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i odstąpienie od stosowania jakiegokolwiek środka zapobiegawczego, ewentualnie o zmianę izolacyjnego środka zapobiegawczego na wolnościowe w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 100.000,00 zł, dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju z zatrzymaniem paszportu.

A. K. C. – obrońca podejrzanego P. G. zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. art. 249 § 1 k.p.k. polegającą na zastosowaniu tymczasowego aresztowania pomimo niewykazania przez prokuraturę, że zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucane mu przestępstwo oraz tego, że środek ten jest konieczny w celu zapewnienia prawidłowego biegu postępowania;
2. art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez zastosowanie tymczasowego aresztowania pomimo braku podstaw określonych w tych przepisach, a w szczególności bezpodstawne przyjęcie, iż zachodzi uzasadniona obawa ucieczki podejrzanego albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne;
3. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez niezasadne stosowanie tymczasowego aresztowania, podczas gdy w warunkach niniejszej sprawy wystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego przebiegu postępowania byłby środek o charakterze nieizolacyjnym.

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i odstąpienie od stosowania jakiegokolwiek środka zapobiegawczego, ewentualnie o,
2. zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie względem podejrzanego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym, w szczególności poręczenia majątkowego w wysokości wskazanej przez Sąd kwocie, dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju z zatrzymaniem paszportu.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł również obrońca podejrzanego M. S., zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a w szczególności:

1. art. 249 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k. polegającą na wydaniu postanowienia bez przytoczenia jakiegokolwiek dowodu świadczącego o popełnieniu przez podejrzanego M. S. przestępstwa oraz jakichkolwiek okoliczności wskazujących na potrzebę zabezpieczenia prawidłowego toku toczącego się postępowania oraz bez wyjaśnienia dlaczego nie uznano za wystarczające zastosowanie w stosunku do podejrzanego innego środka zapobiegawczego,
2. obrazę art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. polegającą na błędnym przyjęciu w wydanym postanowieniu, iż podejrzany przebywając na wolności mógłby utrudniać prowadzone postępowanie, co w żaden sposób nie zostało szerzej uzasadnione, wobec czego powołanie się na tę przesłankę bez przytoczenia przez Sąd jakichkolwiek dowodów i szerszej argumentacji w tej kwestii stanowi błędną wykładnię tego przepisu,
3. obrazę art. 263 § 2 k.p.k. polegającą na błędnym przyjęciu w wydanym postanowieniu, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą szczególne okoliczności sprawy uzasadniające przedłużenie wobec podejrzanego M. S. tymczasowego aresztowania na okres dłuższy niż 3 miesiące.

Z uwagi na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie stosowanego wobec podejrzanego M. S. środka zapobiegawczego w postaci przedłużenia tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia obrońców podejrzanych okazały się o tyle skuteczne, że w wyniku ich rozpoznania Sąd Apelacyjny w Katowicach zdecydował o zastrzeżeniu możliwości uchylenia tymczasowego aresztowania w przypadku wpłacenia przez podejrzanych poręczenia majątkowego.

Wbrew zarzutom skarżących względem podejrzanego P. G. i podejrzanego M. S. słusznym było przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że nadal zachodzą przesłanki wskazujące na konieczność oraz potrzebę stosowania aresztu tymczasowego, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego.

Podzielić trzeba stanowisko Sądu Okręgowego, iż zgromadzony dotychczas materiał dowodowy w stopniu, którego wymaga przepis art. 249 k.p.k. uprawdopodobnia sprawstwo podejrzanego P. G. i M. S.. A zatem, polemika z ustaleniami Sądu I instancji w zakresie istnienia po stronie podejrzanych przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych jaką podjęli ich obrońcy okazała się nieprzekonująca. Zauważyć również trzeba, iż materiał dowodowy na podstawie, którego wydano zaskarżone rozstrzygnięcia był już przedmiotem dwukrotnej analizy przeprowadzanej przez sądy odwoławcze w związku z uprzednim rozpoznawaniem zażaleń na wydane postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania i od chwili obecnej nie ujawniły się nowe okoliczności, które deprecjonowałyby wyrażaną dotychczas ocenę występowania owej ogólnej przesłanki wobec obu podejrzanych stosowania aresztu tymczasowego. Co więcej, prawdopodobieństwo to w miarę gromadzenia w niniejszej sprawie kolejnych dowodów systematycznie wzrastało. Stwierdzić bowiem trzeba, iż w przypadku P. G. oprócz wyjaśnień A. G., M. T., K. P. oraz K. T. popełnienie przez P. G. przestępstw w dużym stopniu uprawdopodobniają, m. in. wyjaśnienia D. J.. Przy czym należy podkreślić, iż szczegółowej analizy i oceny tych dowodów, a także dowodów dotyczących M. S., w tym wyjaśnień poszczególnych podejrzanych pod kątem wątpliwości podniesionych przez skarżących w zażaleniach będzie mógł dokonać dopiero Sąd meriti w fazie wyrokowania. W tym stanie rzeczy, wobec niezmienności i aktualności argumentacji w zakresie przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych, jej powielanie wydaje się być zbędne.

Prawdą, jest że uzasadnienie skarżonych postanowień nie przedstawia szeroko postawy dowodowej stosowania tymczasowego aresztowania. Nie oznacza to jednak, że zgromadzone dowody nie spełniają kryterium z art. 249 § 1 k.p.k.. Poza tym, co już wcześniej powiedziano, zauważyć należy, iż w przypadku tego rodzaju przestępstw, jak te zarzucane podejrzanym, w których istotą rozstrzygnięcia o sprawstwie nie jest ocena pojedynczych dowodów, ale analiza i ocena sekwencji wielu zdarzeń i zachowań, które same w sobie nie muszą nosić cech bezprawności, na podstawie dowodową stosowania środków zapobiegawczych składają się nie tylko te dowody, które wskazują bezpośrednio na sprawstwo podejrzanych, ale całość materiału dowodowego dotyczącego przestępczego przedsięwzięcia, w którym podejrzani mieli uczestniczyć. Materiał ten został szczegółowo wymieniony we wniosku prokuratora.

Nie mają również racji skarżący wskazując, że na obecnym etapie postępowania przygotowawczego szczególne przesłanki stosowania wobec podejrzanych tymczasowego aresztowania z art. 258 § 2 k.p.k. i z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., uległy dezaktualizacji.

Wobec obu podejrzanych spełniona jest samoistna przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania określona w art. 258 § 2 k.p.k., zgodnie z którą, jeżeli podejrzanemu zarzuca się popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, może być uzasadniona grożącą podejrzanemu surową karą. Podejrzani stoją bowiem pod zarzutem popełnienia 4 czynów zabronionych, m.in. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k. w zw. art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., które zagrożone są karą pozbawienia wolności powyżej 8 lat. Nie tylko jednak zagrożenie ustawowe, ale okoliczności ich popełnienia, wysokość wyrządzonej szkody, ciągłość działania, co przejawia się w wysokim stopniu społecznej szkodliwości tych przestępstw, a nadto działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej czynią realnym orzeczenie surowej kary, oczywiście w przypadku uznania sprawstwa i winy podejrzanych, jeżeli prokurator po zakończeniu postępowania przygotowawczego skieruje akt oskarżenia do sądu.

Jak już zaakcentowano w poprzednim akapicie przestępstwa zarzucane podejrzanemu G. i S. miały być popełniane we współdziałaniu z innymi osobami w ramach grupy przestępczej, w której mieli oni brać udział. Sprawia to, iż w sytuacji podejrzanych uzasadnioną jest obawa zakłócania właściwego przebiegu procesu, która może przybrać formę działań, o których mowa w przepisie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Ta przesłanka, będąca podstawą stosowania wobec podejrzanych tymczasowego aresztowania, nadal więc pozostaje aktualna. Należy przy tym zaznaczyć, jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie i literaturze przedmiotu (vide: Jacek Izdorczyk, Stosowanie tymczasowego aresztowania w polskim postępowaniu karnym, Zakamycze 2002, s. 123), że w pewnych wypadkach na obawę mactwa może wskazywać sam charakter przestępstwa i okoliczności towarzyszące jego popełnieniu. W tym kontekście, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że zarzucane podejrzanym zorganizowane działanie uzasadnia obawę mactwa i nie pozostaje w realiach niniejszej sprawy bez wpływu na wybór środka zapobiegawczego niezbędnego do właściwego zabezpieczenia toku postępowania. Tym bardziej że czyny zarzucane podejrzanym nie były zachowaniami jednostkowymi i przypadkowymi.

Słusznie w treści zaskarżonego postanowienia ustalono również, iż przedmiotowa sprawa ma charakter sprawy zawilej, co w dalszej konsekwencji decyduje o istnieniu przesłanki z art. 263 § 2 k.p.k.

Takie okoliczności jak obszerność materiału dowodowego, szeroki zakres podmiotowy i przedmiotowy toczącego się śledztwa, wpływają na szczególną zawilóść, czasochłonność i pracochłonność sprawy. Przedmiotem niniejszego postępowania przygotowawczego jest działalność zorganizowanej grupy przestępczej. Grupa ta miała zajmować się fikcyjnym, karuzelowym obrotem różnymi wyrobami polegającymi na dokonywaniu fikcyjnych wewnątrzspółnotowych nabyć i dostaw tych wyrobów w celu wyłudzenia podatku zwrotu podatku VAT, będącego konsekwencją zastosowania dla tych transakcji zerowej stawki VAT, a także podejrzani mieli być ogniwami w tzw. „karuzeli vatowskiej”. Już same te okoliczności, tj. zakres przedmiotowy prowadzonego śledztwa i zakres podmiotowy przejawiający się w dużej ilości osób, które miały w tym procederze uczestniczyć skutkuje koniecznością podejmowania licznych czynności procesowych, co obiektywnie wpływa na długość prowadzonego postępowania. Podkreślenia wymaga również konieczność stałego, procesowego weryfikowania poczynionych dotąd ustaleń, co implikuje potrzebę wielokierunkowego prowadzenia czynności śledczych.

Mając na uwadze powyższe spostrzeżenia stwierdzić trzeba, iż szeroki zakres przedmiotowy i podmiotowy postępowania przygotowawczego obiektywnie uniemożliwia prowadzenie tylko czynności procesowych z udziałem podejrzanego P. G., ponieważ oprócz niego występują jeszcze inne osoby podejrzane. Dlatego zarzut podniesiony przez skarżącego, że prokuratura mimo złożonego wniosku do dnia dzisiejszego nie przeprowadzono konfrontacji ze współpodejrzaną konkubiną P. G. nie mógł zostać uwzględniony i w konsekwencji doprowadzić do uchylenia izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Z aprobatą tutejszego Sądu nie spotkał się zarzut obrazy przepisu art. 257 § 1 k.p.k. sformułowany przez obrońców podejrzanego P. G.. W wypadku bowiem tego podejrzanego, jak również podejrzanego M. S. występuje znaczne nasilenie przesłanek szczególnych uzasadniających stosowanie tymczasowego aresztowania, spośród których aktualne są wszak aż dwie. Ten stan rzeczy powoduje zaś wzmoczoną obawę podejmowania działań zakłócających prawidłowy tok postępowania i prowadzi tym samym do wniosku, że tylko tymczasowe aresztowanie jest w stanie skutecznie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania przed takimi realnie groźnymi działaniami, tym bardziej, że okres stosowania tymczasowego aresztu, w obliczu realności grożącej im surowej sankcji karnej, nie może być uznany za nadmierny. Sąd odwoławczy, podobnie jak Sąd Okręgowy wprawdzie miał na względzie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych, niemniej specyfika rozpatrywanej sprawy uzasadnia dalsze stosowanie aresztu, co z kolei nie stoi w sprzeczności z przepisem art. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, który zresztą statuuje uprawnienia minimalne osoby pozbawionej wolności i dodatkowo jest skonkretyzowany w przepisach k.p.k. w sposób podobny, jaki przyjęto w innych demokratycznych państwach podlegających jurysdykcji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, w których także dopuszcza się stosowanie aresztu tymczasowego w celu zapobieżenia różnorodnym formom utrudniania postępowania.

W tym miejscu zasygnalizować trzeba, że niezrozumiały jest podniesiony przez obrońców P. G. zarzut obrazy art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., albowiem nie stanowił on podstawy prawnej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu odwoławczego wobec podejrzanego P. G. nie zachodzą również warunki zawarte w art. 259 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. skutkujące zmianą lub uchyleniem tymczasowego aresztowania, ponieważ brak jest jakichkolwiek przeciwwskazań do dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Okoliczności powołane przez skarżącego, a dotyczące trudnej sytuacji materialnej najbliższej rodziny jego mandanta, problemów zdrowotnych jego żony i małoletniego syna, czy obowiązek spłaty zaciągniętych kredytów nie są tego rodzaju, aby nakazywały odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania. Powszechnie bowiem wiadomo, że pozbawienie wolności podejrzanego zawsze powoduje, że sytuacja jego rodziny pod każdym względem pogorszy się i nie będzie on mógł pracować bądź prowadzić działalności gospodarczej. Nie są to jednak „wyjątkowo ciężkie skutki” w rozumieniu art. 259 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., które dawałyby podstawę do rozważań w przedmiocie ewentualnego odstąpienia od tymczasowego aresztowania.

Okoliczności szczególnych, o których mowa w przepisie art. 259 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł również po stronie podejrzanego M. S..

Zważywszy, iż czas dotychczas stosowanego wobec podejrzanych tymczasowego aresztowania jest już dość długi, a sytuacja w jakiej znalazło się postępowanie w niniejszej sprawie wskazuje, iż jego zakończenie z uwagi na wielość i charakter zaplanowanych czynności nie nastąpi w krótkim terminie, w szczególności gdy prokurator nawet w przybliżeniu nie określił okresu, w którym czynności te planuje przeprowadzić, zasadnym jest stanowisko, że przesłanki istniejące w chwili stosowania tymczasowego aresztowania straciły obecnie na swej intensywność na tyle, iż za wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania obok izolacyjnego środka zapobiegawczego należy uznać także środki o charakterze wolnościowym.

Stąd też stwierdzić wypada, że na obecnym etapie postępowania dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanych – aczkolwiek w określonych warunkach konieczne – nie jest już jedynym możliwym środkiem zapobiegawczym właściwym do zabezpieczenia poprawnego toku postępowania.

Nie ulega wątpliwości, że ranga stawianych podejrzanym zarzutów sprawia, że musi to być środek zapobiegawczy, który będzie stwarzał dla podejrzanych skuteczną barierę dla ich ewentualnych działań zmierzających do zakłócenia przebiegu prowadzonego przeciwko nim postępowania.

Za taki środek należało uznać poręczenie majątkowe w wysokości określonej w części dyspozytywnej.

Ciężar zarzutów pod jakimi stoją podejrzeni, a w szczególności rozmiar mienia stanowiącego przedmiot zarzucanych im przestępstw wymusza ustalenie kwoty poręczenia majątkowego na odpowiednio wysokim poziomie, tj. 500.000,00 zł w stosunku do P. G. i 400.000,00 zł w stosunku do M. S..

Zatem z uwagi na potrzebę zapewnienia niezakłóconego przebiegu postępowania przygotowawczego uznać trzeba że odpowiednio wysokie poręczenie majątkowe, dodatkowo wsparte dozorem Policji oraz zakazem opuszczania kraju, winny być wystarczające dla zapobieżenia podejmowania przez podejrzanych działań destabilizujących tok postępowania, acz oczywiście w przypadku nie złożenia poręczenia majątkowego we wskazanym terminie, w dalszym ciągu stosowany będzie wobec podejrzanych areszt tymczasowy.

Wobec powyższego, Sąd odwoławczy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanym i ich obrońcom,

- zwrócić akta sprawy.

Katowice 26 listopada 2014 roku.